

На баштані

Олександр Копиленко

Ось і широкі простори баштану! Скільки тут кавунів, динь! Вони лежать і пишаються на сонці, визрівають, наливаються солодким запашним соком.

А дітям яка радість! У хлопців на голих грудях і на животі сірі патьоки засохлого, солодкого соку. Все кавунами та динями ласують! Ледве встигли з річці викупатись, а кавуна знову хочеться!

Вороння цілими зграями налітає на баштан. Гава теж розуміє смак і видзьобує в кавуні дірку, а кавун чи диня від цього гинуть.

Дід-сторож весь день ганяє настирливе вороння, хлопці-помічники теж пильнують. Опудала стоять по всіх кутках, та хіба гава їх боїться!

Горобці цілими хмарами сідають на соняшники і п'ють насіння.

Спробуй встережи їх від цих ненажер!

Як був я малий, довелось мені теж стерегти баштан. Весь день я майже не відпочивав біля куреня, бо все ганяв надокучливих ласунів. В мене був дуже добрий друг — собака Жук. Великий, чорний, меткий собака. Ми з ним товаришували, бо Жук тільки запримітить, що гави сідають на баштан, зараз мчить туди і ганяє їх, доки не прожене. Потім повернеться до куреня, і, стомлено відсапуючись, лягає в тінь, і позирає на мене, щоб я похвалив його і дав скибу кавуна.

Не дивуйтесь, мій Жук любив кавуни так само, як і я. Звичайно, я вивчив його кавуни їсти. Ото вирву було такого кавуна, що насилу піднесу, розріжу навпіл — одну половину собі, а другу даю Жукові. І він геть-чисто всю червону смачну середину виїсть, тільки миска з лушпини залишиться. Навіть насіння часом випльовує.

Не повірите? Уявіть собі — це чистісінька правда!

Та ось одного разу запримітив я, що хтось уночі на нашому баштані кавуни гризе. Чи воно корова внадилась, чи що? Бік кавуна одгризений, лушпина тут-таки лежить, а середину виїдено. Так тривало кілька ночей, і я не міг догадатись, яка це лиха личина гризе в мене найкращі кавуни. Батько лаяти мене почав, що я не можу встерегти баштану.

І я таки вислідив уночі злодія.

Уявіть собі моє здивування, коли я помітив, що мій Жук тихо пішов на баштан недалеко від куреня і ну спокійнісінько ласувати кавуном. Розлютився я сильно. Набив добре спину Жукові хлудиною, але це не допомогло. Спробував залишати йому на ніч пайку кавуна, але він цю пайку з'їдав і потім знову йшов робити шкоду.

Довелось прив'язувати його на ніч на ланцюг. Спочатку він пручався, гнівався, а потім звик.